

Despre rugăciunea în Numele Domnului

Despre rugăciunea în Numele Domnului

Cuvintele Domnului din Ioan 16, pe care le-a adresat ucenicilor la scurt timp înainte de răstignirea Sa, ne arată limpede că ucenicii, chiar dacă foloseau rugăciunea Tatăl nostru, nu se rugaseră încă în Numele Său în timpul vieții Domnului: „Adevărat, adevărat vă spun: Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină“ (versetele 23 și 24).

Aici, Domnul Isus se afla în duhul dincolo de lucrarea săvârșită la Golgota și privea spre perioada, care îi va urma și care va fi caracterizată de venirea Duhului Sfânt pe pământ și de rămânerea Sa în ai Săi (Ioan 14. 16-18). Această perioadă, timpul prezent de har, este numită de El „ziua aceea“ (16.23). Atunci, ucenicii se vor ruga într-un mod nou: în Numele Său. Până atunci nu se rugaseră așa. Rugăciunea din Matei 6 era o rugăciune adresată Tatălui; dar până nu a avut loc ispășirea prin sângele lui Hristos și nu a venit Duhul Sfânt ca răspuns la lucrarea săvârșită, o rugăciune în Numele Său era necunoscută, ba chiar imposibilă. Rugăciunea în Numele Domnului Isus este unul din drepturile și caracteristicile timpului prezent de har.

Numele apare în Biblie ca descoperirea deplină a ceea ce este cineva. A ne ruga în Numele Domnului Isus înseamnă deci a ne ruga corespunzător și luând în considerare ceea ce a descoperit Domnul Isus, Fiul Tatălui, despre Sine. Numele sau descoperirea Fiului are în ochii Tatălui o valoare inestimabilă, iar în acest Nume, în această apreciere, copiii lui Dumnezeu pot să se apropie de Tatăl lor și să-și aducă rugăciunile înaintea Sa cu încrederea că vor fi ascultate. Este o poziție de o valoare inimaginabilă, care îi este dăruită fiecărui copil al lui Dumnezeu și care este întemeiată și asigurată prin posedarea Duhului Sfânt.

În afară de dreptul de a intra la Tatăl, rugăciunea în Numele Său include și dreptul de a ne apropia de El în puterea și în valoarea Numelui Fiului Său. Duhul Sfânt, care locuiește în noi, ne dă în acest sens nu numai conștiința poziției noastre ca fii în fața lui Dumnezeu (Galateni 4.6), ci și puterea duhovnicească de a folosi acest nou drept.

Ce binecuvântare măreață că ne-a fost dat un Nume, în care putem să aducem la cunoștința lui Dumnezeu rugăciunile noastre! Acest Nume este Numele Domnului Isus proslăvit, care acum șade la dreapta lui Dumnezeu; nu este Numele Celui disprețuit pe pământ, ci al Celui proslăvit în cer! Ce putere este în acest Nume! Orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ se va pleca odată în Numele lui Isus (Filipeni 2.10). Noi avem dreptul să ne apropiem în acest Nume de Tatăl. Rugăciunea în Numele Său este deci rezultatul lucrării Sale săvârșite și al poziției pe care o ocupă acum la dreapta Tatălui. Este un drept al dispensațiunii creștine.

Rugăciunea propriu-zisă creștină este rugăciunea în Numele Domnului Isus. Ea cuprinde orice tip de rugăciune. Desigur, într-o adunare de rugăciune nu-și au locul rugăciunile personale. Aceasta însă nu înseamnă că rugăciunile personale sau familiale nu pot fi rugăciuni în Numele Său. De aceea am spus: Ea cuprinde orice tip de rugăciune. Dacă o rugăciune este o rugăciune în Numele Domnului Isus, nu depinde de tipul de rugăciune, ci hotărâtor este dacă Duhul Sfânt a determinat-o. De aceea, cred eu, că rugăciunea în Duhul Sfânt (Iuda 20; Efeseni 6.18) este în principiu aceeași cu rugăciunea în Numele Său. Una ne arată mai mult puterea care acționează și controlează, care aduce la timpul potrivit ceea ce este corect și după voia lui Dumnezeu, în timp ce cealaltă ne arată mai mult valoarea Numelui în care ne putem apropia de Dumnezeu.

Dar noi nu ne adresăm în rugăciune direct Duhului Sfânt (nu găsim aceasta nicăieri în Scriptură), ci lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus. Duhul Sfânt, care este Dumnezeu absolut și locuiește în noi, este puterea rugăciunilor noastre.

Dacă rugăciunea în Numele Său cuprinde orice fel de rugăciune, expresia în Numele Meu implică și o condiție restrictivă. Numele Său nu numai include, ci și exclude. De exemplu, este imposibil să punem în legătură cu Numele Său lucruri deșarte, nesfinte, nechibzuite sau încăpățănate! Duhul Sfânt nu va determina niciodată rugăciuni care să cuprindă astfel de lucruri. Invers însă, nu orice rugăciune corectă este automat o rugăciune în Numele Domnului. Poate cineva se roaga pentru vestirea publică a Evangheliei în localitatea sa, o lucrare bună în sine, și totuși să nu corespundă gândurilor Duhului Sfânt, deoarece anumite împrejurări nu sunt probabil favorabile pentru acel moment. Lucrul, pentru care ne rugăm, poate să fie bun, dar nu este locul corect, nu este timpul potrivit și așa mai departe. Atunci nu este o rugăciune în Numele Domnului, nu este o rugăciune în Duhul Sfânt.

Dacă reținem acest lucru, înțelegem de ce, în ciuda mărimii deosebite a promisiunii Domnului, nu sunt ascultate toate rugăciunile. „Orice veți cere de la Tatăl..., vă va da.“ Într-adevăr, o promisiune absolută pentru ascultarea fiecărei rugăciuni! Dar în cuvintele „orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu...“ se află o condiție, peste care se trece ușor cu vederea. A ne ruga în Numele Său este în același timp un drept și o răspundere. Acest lucru explică de ce multe din rugăciunile noastre nu sunt ascultate. Noi gândim că ele sunt în Numele Său, dar, în realitate, ele nu au fost determinate de Duhul Sfânt. Nu am înțeles gândirea Duhului în unele lucruri. Desigur, aceasta este, fără îndoială, umilitor pentru noi. Cu siguranță, înțelegem că o rugăciune, în care este folosită formularea „ne rugăm aceasta în Numele Domnului“, nu este o rugăciune în Numele Său.

Scriptura admite și gândul că „nu știm ce să cerem așa cum ar trebui“; „dar Cel care cercetează inimile știe care este gândirea Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu“ (Romani 8.26, 27). Deci ceea ce e absolut necesar este de a avea gândirea Duhului Sfânt cu privire la lucrurile care ne preocupă; aceasta ne poate fi dăruită numai atunci când suntem și rămânem aproape de Domnul. „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face“ (Ioan 15.7). Umblarea personală cu Domnul Isus și încrederea inimii în Cuvântul Său ne vor păzi de rugăciuni care nu sunt după gândurile Sale.